

De magische stenen

Pieter was een jongen die alles had wat zijn hart begeerde. Hij had een liefdevol familie, toegewijde moeder, vader en broers die hem begrepen, van hem hielden en alles voor hem deden.

Echter, Pieter was altijd boos. Als iemand hem iets vroeg, gaf hij altijd een somber antwoord. Als hij iets aan iemand van zijn gezin vroeg, was hij altijd veeleisend, en indien hij niet snel geholpen werd begon hij te schreeuwen, boos.

Als hij kreeg wat hij wilde, had hij nooit een woord van dank, alsof iedereen verplicht was hem te dienen. En als hij iets verkeers deed, bood hij nooit zijn verontschuldigen aan, hij zei nooit sorry.

Pieter zijn gedrag was zo moeilijk dat familieleden en vriendjes, uit angst voor zijn reacties, een beetje afstand van hem namen.

Op een dag, kwam zijn opa Jan langs en vond hem verdrietig, zittend in de voortuin.

- Wat is er gebeurd, Pieter ? - vroeg opa.

De jongen keek naar zijn opa en zei, verdrietig:

- Ik wil spelen, opa, maar niemand wil met me spelen! Mijn vrienden zijn verdwenen!

Pieter zijn opa nam hem op een bankje in de tuin, omhelsde hem en vroeg nogmaals:

- Hoe komt het dat je vriendjes afstand van je hebben genomen, Pieter ?

- Ik weet het niet, opa.

Opa dacht even na en zei:

- Pieter, familie en vrienden zijn kostbare schatten die God ons gegeven heeft en die wij dan ook met veel zorg moeten behandelen. Maar ik heb de oplossing voor uw probleem.

- Echt waar, opa?

- Ja! Binnen een paar dagen ben je jarig, toch? Nou, ik geef je dan een magisch geschenk!

Pieter zijn ogen straalden:

- Magisch ...? Magie! ... Wat is het?

- Je zal het zien. Wacht maar even! Nu, laten we naar binnen gaan. Ik moet nog met je moeder praten.

Terwijl zijn grootvader en moeder aan het praten waren en koffie dronken, ging de fantasie van Pieter los in de wind. Hij was nieuwsgierig en wilde weten wat voor cadeau zijn grootvader hem zou geven. Hij probeerde het te achterhalen, maar het lukte niet. Opa gaf hem geen hint.

Dus met veel spanning gingen de dagen voor zijn verjaardag voorbij. Hij zou dan zeven jaar worden.

Toen was de grote dag aangebroken. Pieter werd vroeg wakker heel opgewonden. Hij wist dat hij veel cadeautjes zou krijgen, maar hij dacht alleen aan het cadeau van zijn grootvader Jan.

Op kwam al heel vroeg. Hij droeg een mooie geschenkverpakking.

Na het knuffelen met zijn kleinzoon met een veel genegenheid, legde opa uit:

- Pieter, hier is jou magische cadeau. Je moet goed op hem passen. Wanneer je iets belangrijks moet doen, vergeet hem niet te raadplegen. Hij zal altijd het juiste antwoord geven die je nodig heb. Als je het zo doet, zal dit je hele leven nuttig zijn.

Nieuwsgierig, nam Pieter het rode lint uit en gooide de inpakpapier weg. Hij hield zijn adem in toen hij een mooie houten kist zag. In feite, was het een kluis met slot en sleutel.

Ongeduldig, nam Pieter de sleutel en opende de kist. Tot zijn verbazing, vond hij een aantal gekleurde steentjes erin, die elk verschillende kleur en vorm had, maar ze waren allemaal mooie, witte, roze, blauw, lila. Ze waren gepolijst en schitterden.

Hij was verrukt. Hij was gek op steentjes!

Hij nam er eentje in zijn hand en zag hij dat er iets erop gegraveerd was.

- Er staat een woord opgeschreven, opa!

- Ja, Pieter. Je zult zien dat elk steen een ander woord heeft die niet minder belangrijk is. Ze zijn magische woorden die de deur van de harten van mensen voor je zal openen.

- Echt ...?

- Ja, Reken maar!

Vol belangstelling, pakte de jongen het eerste steen en las:

- Bedankt.

Op dat moment herinnerde hij zich dat hij zijn grootvader nog niet bedankt had.

- Bedankt voor het cadeau, opa - zei hij en gaf hem een knuffel.

Hij ging de inhoud van de doos verder onderzoeken, hij keek elke steen, en las:

- Sorry. Alstublieft. Pardon. Ik vind je leuk. Goedemorgen. Goede middag. Goede avond, enzovoorts.

Bij het lezen van elk woord, boog Pieter zijn hoofd, hij begreep wat zijn grootvader hiermee bedoelde.

Zijn moeder, die de hele scène zag, werd geraakt door de gevoeligheid en creativiteit van haar vader. Pieter keek naar haar, rende naar haar toe en zei:

- Ik weet dat ik heel slecht heb gedragen, mam. Sorry. Bedankt voor de partij die u voor mij voorbereid heb.

De moeder omhelsde de jongen met veel liefde.

- Alles wat ik doe is omdat ik erg veel van je houd, mijn kind.

In de middag begon de gasten te komen en Pieter stond bij de deur om ze te ontvangen. Met een vriendelijke glimlach liet hij merken dat hij ieders aanwezigheid waardeerde en hij gedroeg zich zo goed dat ze allemaal bij hem bleven en hadden echt plezier in zijn gezelschap.

En toen het tijd werd om de kaars te blazen en alle aanwezigen verjaardag liedjes zongen, was hij zeker van dat hij echt gelukkig was.

Vanaf die dag, heeft Pieter nooit afstand genomen van de koffer en zijn prachtige gekleurde stenen.

Zelfs toen hij groot werd en naar de universiteit ging, ging de koffer mee, om hem niet te laat vergeten hoe hij alle mensen zou moeten behandelen.

(Meimei, automatische schrift ontvangen door Célia Xavier de Camargo, em 3/1/2011.

Vertaling door Dalva Marçal da Cruz voor NRSP)